

Les llobades

(ALDC, IV, 901. Les llobades)

La *llobada* es refereix a un ‘tros de terra mal llaurat o que es deixa sense llaurar per descuit o per haver trobat el llaurador un obstacle (un arbre, una pedra)’. *Llobada* i *llomada* es reparteixen la major part del domini: el primer, der. de *llop* 12, 130, 138 (< llat. LŪPU), pel paper que aquest pot haver tingut en el treball mal fet i completat amb el suf. *-ada* (‘acció del llop’); coneix les var. *llaubada* 81, 82 (cf. asturià *llubazu* ‘tros de terra sense llaurar’) en relació amb l’alternança *o/au* (com *somoll/saumoll*, *rumiar*/dial. *raumiari*), i *ll[e]bada* 118, 131, per assimilació de [o] a la palatal anterior; el segon, *llomada*, per l’equivalència acústica B = M (com *escabot* > *escamot*, *baldador* > nord-occ. *maldador*) i l’atracció de *llom* 114, 117, 119 (< llat. LŪMBU), i *llombada* 42, 43, per encreuament de *llobada* i *llomada*. La resta de noms, dispersos per tota l’àrea lingüística i amb caràcter més aviat local, coincideixen sovint amb noms atribuïts a les andanes (veg. mapa 562) i obeeixen a motivacions que es refereixen a: **1**) ‘extrem, vorera, racó del camp’: *vores*, *antanera* 51, *racons* 95, 155, *cornials* 177, 187, *cornetjals* 186, *punter* 105, *cabetjades* 183; **2**) ‘arbre que no permet la llaurada del seu entorn, que s’ha de cavar’: *olles (d’arbres)* 61 (“cavar olles d’arbres”), *soques (dels arbres)* 32, 37, 135, 143, 172, 179, 181

(“arreglar, fer, cavar les soques”), *troncs* 190 (“cavar es troncs”), *rogle (de l’arbre)* 118, 165, *sota els arbres* 112; *cavaós* 107 (< **cavasó* < CAVATIONE ‘acció de cavar’); *aixadures* 92, *aixadius* 13, 16, 29, *aixaders* 11, 98, perquè s’han de cavar amb l’aixada; *adreços* 71; **3**) ‘regruix, elevació’: *mascle* 158, 160, *cavall* 26, per la forma de *llom*, *geniva* 166 (pron. *txeniva*), *genivons* 173, *serrat* 94, *cerro* 106, 108, 139, *tarter* 4, *bancs* 77 (pron. [bajns]); potser *panada* 17, com a der. de *pa* ‘massa de terra’, i *empanadon* 87; **4**) ‘acció de topar (amb una pedra, una roca)’: *topetó* 162, *top* 165; **5**) ‘ineptitud del llaurador’: *ressolc* 175, amb la idea de repetició, present en el prefix *re-*, per la mala llaurada; *remòs* 167, *remoses* 164, de *mos* (part. de *mordre* ‘mossegar’); *escabussades* 77 (der. de *capbussar*) i *barranc* 72, potser per haver llaurat massa fondo; *llaurar tort* 156, potser *mentira* 173, 174; **6**) ‘un animal’: a més de *llop* (i der.), que ja hem vist, *truja* 13, 14, 16, *mussols* 42, *boc* 47, *jaç de llebre* 114; **7**) ‘espai estret, llarguer’: *call* 111, 122, 125 (var. *cai* 99); **8**) ‘encallar’: *estacar-se* 154. No tenen motivació clara *gatgerola* 147, *bassetes* 117, *caria* 85, *sagrat* 45, *ferros* 134 (var. *fjarros* 132), *filloles* 177. *Llobada* és el mot normatiu des del DG_I, 1932.

